

Minner fra okkupasjonstiden

Fra bogen: Glem ikke alle hans velgerninger

V/ Leonard Gudmundsen

Okkupasjonstiden efferlot mange dystre minner. Slik også for meg. Men i all dysterheten bryter solstråler fram med gode minner.

Aldri skal jeg glemme novemberkvelden i 1941 da Gud stanset meg opp og jeg fikk ta et klart standpunkt for Kristus. Jeg hadde i to år vært medlem av skolelaget, og mange regnet meg nok som en personlig kristen. Men Gud ved alt. – Jeg visste den kvelden: Nå eller aldri! Jeg stod på skillevei. Og Jesus tok imot meg som så mange ganger før, og jeg fikk fortsatt bære Ånden i mitt hjerte som pant på at jeg hørte Ham til.

Dette var med og staket ut min framtidsvei: Helt med Jesus! Helt for Jesus! En ny sang ble til i de dagene: "Det er fullbrakt!" – Det var den andre sangen jeg skrev, men den første som jeg komponerte for blandet kor. – Kristen sang og musikk ble en ny fødsels gave fra min himmelske Far.

På den tiden hadde jeg mine største musikalske opplevelser når jeg satt på galleriet i Bethel (interimskirken i Harstad) og studerte vår dyktige organist, Dagmar Fearnley, i aksjon ved harmoniet.

Plass på galleriet. – Det var nettopp det kirketjener Kaspar Gjertsen foreslo da han fortalte meg at tyskerne hadde bedt om å få benytte Bethel til feltgudstjeneste. Språket var jo ikke noe problem for en som hadde lært tysk i to år og daglig hadde anledning til å tale dette språk.

Mon tro om jeg hadde adgang til en tysk feltgudstjeneste? – "Set deg på galleriet", sa kirketjeneren. Og den opplevelsen ville jeg aldri vært foruten.

Tyske offiserer og soldater fylte Bethel. Jeg satt på galleriet, så nær orglet som jeg kunne komme. Jeg overså tyskernes røde alterduk med jernkorset som motiv. Den hadde de lagt over alterringen. Jeg så på alle de forhatte grønne uniformer og minte meg selv om at dette var udødelige menneskesjeler som var elsket så høyt av Gud at Jesus hadde gitt sitt liv for å frelse hver eneste en av dem.

Jeg hadde fått høre av kirketjeneren at de fleste av dem som var til stede, skulle sendes i Finlandskrigen. Nå var en eldre feltprost, Schmidt, kommet for å forrette nattverdsgudstjeneste.

I den evangelisk lutherske kirke i Tyskland kneler ikke nattverdsgjestene på alterringen. Man bliver stående rundt alterringen og mottar sakramentet.

Midt under den hellige handling skjedde noe uventet. En av de unge tyske soldatene brast i høylydt gråt da han tok imot Jesu legeme og Jesu blod. Han gråt som et barn. Jeg anslo ham til å være i 19 årsalderen.

De tyske offiserer så på hverandre. Hvordan takler man en slik situasjon? Den gamle feltprosten visste hva han skulle gjøre. Stille satte han fra seg kalken, gikk ut fra alteret og bort til den gråtende soldaten. Jeg syntes det var noe faderlig og trygt ved den hvithårete prosten. Han bredte ut armene og dro unggutten inn til seg.

Dette viskes aldri ut av min hukommelse. Med en gråtende soldats hode mot sin skulder siterte feltprosten hele Salme 23: "Der Herr ist mein Hirt"- "Herren er min hyrde." Jeg tror det var flere enn jeg som gråt da.

Den unge soldaten var på vei til fronten. – "Om jeg enn skulle vandre gjennom dødsskyggens dal..." Jeg vet ikke om denne soldaten kom levende fra det blodige slaget. Men jeg vet at Herren var med ham. Herren er med alle som gråter over seg selv, sin synd og sin uvisse framtid.

Afskrift v/ Árant Johannesen